

Brassó, Nagy-Széna-utca sarkán
Papp F. utorkútára fölött, I. em.
A szerkesztés hétköznapiakon délelőtti
9-11 óra között,
Bolyai, nester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután alálható
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előzetési pénzek és hirdetések
hármentesen de küldendő
Kéziratok vissza nem datnak.

BRASSÓ

helyben házhoz hozva a postán küldve:
Egész évre 7 frt, félévre 3 rt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sor helye 5 kr (1-10 so
helye 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirde-
téseknek kedvezmény.
Minden egy hirdetés bélégdíja 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizet

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó brassói, fogarasi, hosszufalusi s zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszuaszoói, köhalmi, medgyesi, nagy-sinki, segesvári s szegedi kir. járásbírók hivatalos hirdetője.

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN S SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót, Haasenstein s Vogler (Jaulus), Dukes s Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube s társa, Haasenstein és Vogler Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daub. G. L. és társa hirdetési irodájában.

66-ik szám.

Brassó, Csütörtök, június 14-én.

IV. évfolyam 1888.

A halotti koszoruk.

A „Brassó” mult keddi számában Koós Ferencz egy eszmét pendített meg, mely megérdemli a vele való foglalkozást. Az eszme nem új. A németek, kiknek praktikussága világhírű, régen hódolnak már ez eszmének s bizony nem egy intézményük áldja a halottak emlékéét s az élők kegyeletét.

Arról van szó, hogy halottaink emlékéét ne hervadó koszorúkkal tiszteljük meg; hogy a legszebb kegyeletet ne divatosan gyakoroljuk, s ha már az életben nem kerülhetjük a divatfűzést meg fényűzést, legalább a halálban ne míveljük azt, hanem kössük össze halottaink emlékéét a jótékonyssággal, örökösiük meg nevéket egy-egy intézményben, mely ha virágzik, egyuttal a halottak emlékének dicsőítése lesz.

Lám, hogy messze ne menjünk, brassói százsz testvéreink a legtrikább esetben koszorúzkodnak. E helyett az árvaház-alapjokat gyarapítják. S helyesen! A hány halottat veszít el a társadalom, annyi élt nyer a halál által. — Nekünk nincs árvaházunk. Nem mondjuk, hogy nem kellene, mert hisz hol van egy humanisztikus intézmény, a mely áldásosabb volna ennél; de az erőik túlságos szétforgácsolására vezetne, ha mostanában, köztudomásu gyengeségünk mellett ennek létesítésére is gondolnánk.

Eljő az ideje annak is!

De vannak más intézményeink. Vannak óvóintézeteink, a melyeknek fennállása még nincs biztosítva, a mennyiben nincs alapjuk. Ezeknek biztosítása ma első feladata magyarságunknak, mert ez intézeteinkbe van letéve a jövő magyarságunk.

Koós Ferencz eszméjének helyes vagy nem helyes volta felett ma már nem lehet beszélni. Abban mindenki egyetért, hogy a halott iránti kegyeletet sokkal szebben tiszteljük s gyakoroljuk, ha nevét örököltjük meg, mint ha hervadó koszorúkat helyezünk koporsójára. Így már alig néhány hét múlva a feledés fátyola borítja, úgy él neve mindég, a meddig az az intézmény csak fennáll.

Nem is magához a felvetett kérdéshez kívánánk hozzászólni, hanem inkább a kivitel kérdéséhez.

A minap felmerült az az eszme — magánkörben — hogy külön együletet kellene alkotni oly célból, hogy annak tagjai kötelezzék magokat, miszerint soha halottnak koporsójára koszorút nem helyeznek, hanem a koszoru árát valamely jótékony célra adják. Ez eszme nem elvetendő. Csak hogy mi ily szellemben nem csatlakoznánk az eszméhez. Másoknak kegyeletet áldozatkészségét ily alakban lekötöni, nem tartjuk helyesnek. Azt sem fogadnók el, hogy határozottan egy jótékony cél állapíttassék meg, bár igen óhajtható volna, hogy legfontosabb társadalmi intézményünk, az óvóintézetek, legyen az. Nem tartjuk pedig helyesnek azért, mert esetleg elidegenítene a csatlakozástól sok embert csupán azért, mert ezek talán fontosabb, humánusabb intézménynek tartják a rongyos együletet, vagy más intézményt.

Mert elvégre nem az a főkérdés, melyik legyen az a cél, hanem az, hogy szakítsunk a kegyelet oly nemével, mely inkább a fényben, a feltűnési viszketegben nyilvánul, mint az igaz, benső érzelemben.

Ez a fődolog. Persze óhajtható volna e mellett, hogy a cél lehetőleg az óvóintézeti alap legyen, az elhalt magyarok helyébe új nemzedéket nevelni, a kihalt hazaszeretetet a jövő nemzedékbe oltani.

Szerintünk e kérdést a kulturegyületi választmány elé kellene vinni. Három év óta megszokhattuk, s ez így van rendén, hogy az E. M. K. E. fiókja intézze el minden fontosabb társadalmi kérdésünket. Már pedig ez is igen fontos. A kulturegyület választmányában vitatassék meg a kiviteli módozat is. — Azt hisszük, az volna a legegyszerűbb, ha a választmány felhívásban apellálna közönségünkhez s ajánlaná óvó-alapját.

E felhívás aligha lesz a pusztában elhangzó szózat. Alakulni fognának társaságok, előbb talán csak tíz ember lesz, azután lesz husz és így évről-évre fog gyarapodni azok száma, a kik hódolnak ez eszmének s ép ily arányban fogunk szakítani századunk e tizedének egyik hamis elvével.

És a halottak élni fognak, nevék szebben, méltóbban lesz megörökítve, mintha megannyi legdíszesebb koszoru fogná díszíteni ravatalukat: nevékhez hazafias, humánus intézmények fűződne s a halál nyomán új élet virulna!

Belföld.

Brassó, június 13. (Országgyűlés.) A képviselőház, Bánffy Béla gróf elnöke alatt, gyorsan elintézte a hétfői ülés napirendjét. Az ülés elején a miniszterelnök betérjeszté a fogyasztási adó alá eső szeszfőzdek által egy termelési időszak alatt, a kisebbik adótétel mellett termelhető alkohol mennyiségnek felosztásáról szóló törvényjavaslatot.

A napirendre kitézött vasuti törvényjavaslatok közül csupán a budapesti körvasutról szóló keltett vitát. Ezt a javaslatot Darányi előadó ismertette és indokolta; Orbán Balázs az e vasuttal kapcsolatos pénzügyi miveletet kifogásolta; Helfy pedig aggályosnak mondá e vasutat a főváros jövőbeli fejlődésére nézve s a személyforgalom azonnal való létesítését sürgeté. Mind a három irányban Baross miniszter megnyugtatólag válaszolván, a ház ugy ezt, mint a két helyi érdekű vasutra vonatkozó törvényjavaslatot, mely utóbbiakat Neményi előadó referálta, változatlanul elfogadta.

A keddi ülésen a Vaskapu szabályozásáról szóló törvényjavaslat tárgyalása kezdődött, melyet Darányi Ignác előadó hosszabb beszéddel ajánlt a háznak elfogadásra.

Brassó, június 13. (A trónörököspár utazása.) A trónörökös-pár zágrábi látogatása méltán nevezetes esemény. A mennyire a tudósításokból megítélhetjük, a mint a trónörököspár meg lehet elégedve a zágrábi fogadtatással, viszont a horvátok is és különösen Zágráb városa — vagy mint Rudolf trónörökös ő fensége nagy mértékben megtisztelő módon nevezé: — „a szent-István koronájának ezen gyöngye”, meg lehetnek elégedve a fenséges pár látogatásával.

A trónörökös-pár Zágrábból Szerajevóba utazott, körutat tenni Bosznia-Hercegovinában. Kállay Béni közös pénzügyminiszter és Szogyény László külügyminiszteri osztályfőnök a fenségek fogadtatására Szerajevóba utazott.

Külpolitikai szemle.

Brassó, június 13.

A politikai világ figyelme ez idő szerint első sorban a még be nem fejezett német miniszterválság felé irányul, melynek első része, Puttkamer belügyminiszter lemondása, ép annyira felvilágosító sokra szorul indokaira nézve, mint a mennyire feszült várakozás tárgya a válság második részének elintézése: Puttkamer utódjának kérdése.

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Egy levél.

— Novellette. —
(Folytatás.)

1)

Nemsokára a fiatal férj egy forró csókkal s mély meghajtással vesz bucsut nejétől, a ki pirulva hagyja el a termet, hogy az étkezés előtt kissé üdüljön még a saját lakosztályában.

Diszes terem volt, a legelegánsabb berendezéssel, mely kellemesen lepi meg a szemléőt.

Hedvig egyedül lépett a szobába. Csodálkozva tekintett íróasztalára, melyen egész halmaz levél fektült még felbontatlanul. Ezek mind szerencsekívánatok.

Zavartalan akarta Hedvig e leveleket felbontani s elolvasni, boldogsága ezen erekléit. Ámde e perczen megnyílt az oldal-ajtó s belép rajta egy öreg cseléd, könyező szemekkel. A jó Anna volt, Hedvig dajkája, ki az anyátlanul nevelt leánynak jószágos anyja helyét pótolta. Véghetlen szeretettel viseltetett e hű öreg cseléd Hedvig iránt, a ki a szeretetet gyengédséggel, figyelemmel viszonzotta.

— Mikor annyi ember szerencsét kíván neked, fogadd az én igaz üdvözetemet is.

Szegény asszonynak könyek tódultak szemeibe, de ő folytatá:

— Jól tudod, édesem, hogy hetek óta csak érted, boldogságodért imádkozom; hogy sorsod olyan legyen, a minőnek én óhajtom. Tovább nem birt szólni, a zokogás elfojtotta hangját. A tulboldog leányt sem hagyja érintetlenül a hűség és szeretet ezen nyilvánulása, keblére vonja a jó öreg cselédet, megcsókolja s zokognak mindketten.

Mily gyönyörű kép, e két, különböző állásu nő így egymás keblén!

— Miért nem élheté meg szegény jó anyám e napot? — kezdé Hedvig, felszártva könyeit. — Ma senkim sincs, rajtad kívül, Anna, ki anyám helyét pótolja nálam. Azért kétszeresen köszönöm neked, hogy épen ezen órában jöttél hozzám, szerencsekívánataiddal. Nem hiszed, milyen jól esik nekem, most egyedül lehetni itt veled! Itt, e teremben, hol nem tekint reám száz meg száz szem, kik a templomtól idáig kíváncsi figyelemmel kísérték, mint egy bábót, mint szindarabot, holott azok mind század részével sem viseltetnek irányomban annak a szeretetnek, melylyel te viseltetsz irántam.

Hedvig erősen tartá az öreg kezét s így ez nem törölheté ki könyeit szemeiből.

— Te nem is képzeled — folytatá azután Hedvig — mennyire aggaszt engem az a sok pompa, sok előkelő ember, a mik s a kik ma körülvesznek. Hisz tudod mily visszavonultan éltünk mi itthon, apa

anya és én; hogy soha sem tolakodtunk azon körökbe, melyekhez most örökre tartoznom kell, holott annyira irtózom tőlük.

— Oda is tartozol közéjük, — mondá most büszkén Anna. Szemügyre vettem én őket mind, a mint vannak, azokat a feleziczomázott nőket. De ha férfiu volnék; tudni fognám, kit választasz. Te vagy az; mert a te szemeidből kisugárzik a jó szív; nem tudom, vajjon azokban a büszke nőkben van-e összevéve annyi szeretet s jószág, mint te egyedül irántam, öreg cselédem iránt, táplálsz.

Koczogás hallatszott az ajtón s a bizalmas benső jelenetnek vége volt. Egy szolga lépett be, ezüst tálcán egy levelet hozva.

— Engedelmet méltóságos báróné, — ha belépni bátoroktam, de e levelet e perczen hozták, mint nagyon sürgöst.

Hedvig látszólag elpirult, a mint most először hallotta új czímét kimondani. De szóltanul átvette a levelet, letette maga elé az íróasztalra. A következő perczen már egyedül volt a szobában.

Mély lélekzet-vétellel ült le az íróasztala előtt álló karszékebe. A csend jó hatással volt reá. Nem volt hozzászokva sem a zajhoz, sem a szerepléshez, holott ma mindkettőn keresztül kell mennie. Az előbb hozott levél után nyúlt s addig tartotta kezében, gondolataiba mélyedve, mig kiesett kezéből.

(Folytatása következik.)

Az osztrák-magyar delegációk megnyitása alkalmával mondott beszédek, különösen a király választát, — mint Berlinből jelentik — ott nagy meglepéssel fogadták. Igen jótékonyan hatottak azok a szíves szavak, a melyekkel az osztrák-magyar monarchia uralkodója Vilmos és Frigyes császárról megemlékezett.

Az orosz sajtó, bárhogy viselkedjék Ausztria-Magyarország, avagy az osztrák és a magyar sajtó, mindig elégedetlen velünk; a kákán is csomót keres, gyanúsít és ámitja az orosz közönséget. Így a „Novoje Vremja” változatosságot kedveért most már azon csodálkozik, hogy Bécsben és Pesten a kedélyek váratlanul lecsillapodtak, mégpedig éppen a delegációk megnyitása előtt. Az osztrák és magyar lapok már teljes két nap óta nem írnak neki olyan harszias hangon, mint ennekelőtte; különös súlyt fektet arra is, hogy a ló-kivétel a monarchiából megint szabad. Mindebből azt következteti, hogy a béke fenntartására célzó izgatott tevékenység láthatólag meglohadt a két tós monarchia mindkét felében.

A francia érzékenykedés újra határsértést vél konstatálhatni a németek részéről. A párisi szombati esti lapok jelentése szerint ugyanis Floquet a nancy-i prefét-t utasította, hogy a saint-aile-t esetet vizsgálta meg, hol állítólag husz német katona átlépte a franczi határt és egy francia vasutör nejét megsértették. A határátlépés szombaton történt volna. Mailfertné, a vasutör neje 20 fegyverzett katonát látott maga felé közeledni. A katonák a vasuti átjárónál megálltak és Mailfertné felé engedélyt kértek kertjéből orgonavirágot, „Franciaország virágját” szedhetni. Mailfertné megtagadta a kívánságot és kijelentette a német katonáknak, hogy a közelben francia katonák vannak. A németek erre azt felelték, hogy azok Verdunban vannak és így sokkal messzebb, semhogy kürtölését meghallhatnák. Erre azonban kettőjük kivételével eltávoztak, a kettő pedig még egy ideig garázdálkodott.

Belgiumban f. hó 12-én a kamara fele új választás alá került. A kamara eddig 96 clericalis és 42 szabadelvű képviselőből állott. A 69 új választásra kerülő képviselők közül csak 5 szabadelvű. A 23 választási kerületből 11 ben heves küzdelem lesz. A senatus 46 clericalis és szabadelvű senatorból áll. Az új választásra kerülők közül 12 senator szabadelvű.

A francia-olasz viszonyokra bizonyára nem lesz kedvező hatással az, hogy Haute-Marne megyében a francia munkások fenyegetései miatt 300 olasz munkásnak a Fouvillie és Vessy közt levő erdőbe kellett menekülnie. Az olasz munkások távirati uton segílyt kértek párisi nagykövelejtől, aki titkárait azonnal elküldte a szükséges eszközökkel, hogy honfitársaikat kiszabadítsa szorongatásukból és hazájukba való visszatérésüket biztosítsa.

Megyei ügyek.

A közigazgatási bizottság hétfői üléséről — részben tárgyhalmaz, részben idő hiánya miatt — csak ma térefálhatunk.

A gyűlésen Roll Gyula kir. tanácsos-alispán elnökölt.

A havi jelentésekből következőket említjük meg:

A kir. adófelügyelő jelentése szerint az adófizetés az idei öt hóban kedvezőbb, mint a múlt év hasonlószakában s. p. egyenes adóban 23.107 frt 24 $\frac{1}{2}$ krral, hadmentességi díjban 326 frt 06 krral; de május hóban kedvezőtlenebb egyenes adóban 7499 frt 17 $\frac{1}{2}$ krral, hadmentességi díjban 87 frt 91 krral. Adóleírás eszközöltetett 59 esetben, adófizetési halasztás adatott 5 esetben.

A kir. tanfelügyelő részletes jelentést tesz iskolalátogatásairól. A jelentés a Brassó-Bolonyában felállított német óvódáról következőket tartalmazza: „A bolonyai német tannyelvű óvódnak egy asztalon és pár löcán kívül semmi szerelvénye nincs, sőt a kert is hiányzik. A tanterem emeleten van, mely teremnek az utcára nyíló 3 ablaka oly törpe, hogy a gyermekek azon veszélynek vannak kitéve, hogy az ablakon könnyen kibukhatnak. Hogy ki adhatott engedélyt ilyen gyermekkert megnyitására, erről nincs tudomásom, de kérdést fogok ez iránt Brassó város tanácsához intézni.”

A kir. ügyész jelentéséből kitűnik, hogy a fogházakban május hóban 111 egyén volt letartóztatva; az egészségi állapot jó, hasonlóképp az élelmezés. Emberrölés és rablás miatt 5 bűnvádi feljelentés tétetett, melyek azonban alaptalanoknak bizonyultak.

A kir. államépítészeti hivatal főnöke jelentése szerint a f. évi kavics szállítás igen lassan halad. A pályázat alatt volt munkák kiadattak az illető vállalkozóknak. Ugyanő betérjeszti egyrészt a megye területén lévő postahivatalok jegyzékét, másrészt azok forgalmi kimutatását.

A t. főorvos a május havi egészségi állapotot kedvezőnek jelenti.

A folyóügyek rendjén kiküldetett a börtönvizsgáló bizottságba az elhalt Maager Ferencz helyébe Riedly Frigyes, Harmath Lajos megválasztatása helyettes

tiszti főügyész-zé tudomásul vétetett s végül felhívott a városi tanács, valamint minden fősztolgabíró, hatósága területén a tanköteleseket összeírni.

Több fontosabb tárgya a gyűlésnek nem volt.

Selmeczi erdész-vendégeink.

A selmeczi m. kir. erdész-akadémiai tanárok és harmadéves növendékek hétfőn d. e. a már jelzett időre pontosan megérkeztek, kiknek Nagy Gyula kerületi kir. erdőfelügyelő Homoród állomásig eléjük ment és onnan együtt jöttek a délelőtti vonattal Brassóba, hol a város — mint vendéglátó erdőbirtokos — nevében Jakobi helyettes polgármester üdvözölte őket, Ale-sius, Schnell, Zaminer, Sterns stb. urakból álló küldöttség élén, szívélyes szavakkal, melyek szerint: „a város rendkívül örvend, ha az erdőmivelés érdekében általa hozott áldozatok ennyire sikerültek, miszerint még ily kiválóan illetékes helyről és szempontból is figyelem tárgyát képezik azok; s még inkább fog örvendeni — mondá — a város akkor, ha a kedves vendégek valóban meg is lesznek elégedve azzal, és nem lesz okuk e bizonyára nagy fáradsággal tett utazást megbánni a végén.”

Erre Soltz Gyula kir. főerdőtanácsos köszönte meg ép oly szívélyes szavakkal a fogadtatást, kifejezve azt, miszerint a város kitüntető figyelme bizonyára nem annyira őket, mint azon szakot illeti, melynek ők csak szerény apostolai és követői.

Azután a készen váró magánfogatok és bérkosik hosszú sora robogott be a „Bukarest” szálloda udvarára a 40—50 személyből álló társasággal, a hol nagyszámú kíváncsi közönség nézte az egyenruhás, ritka vendégek élénk sürgését-forgását az elhelyezkedés körül.

Az indóházi fogadtatás a helyettes polgármester ur részéről német nyelven történvén, a viszonzás is tehát úgy kellett hogy történjék a vendégek vezetője részéről, — már csak azon téves hitből is kiindulva, hogy magyarul talán meg sem értenék ott, hol hazánkban kénytelenek még azt a pár üdvözlő szót is németül elmondani. Kellemesen csalódott azonban bizonyára csakhamar, sőt rögtön úgy a szónok, mint a történetek fölött kissé meghökkenni látszott közönség és fiatalság is, halván t. i. az élénk „Éljen!”-zéseket még a vendéglátó bizottság részéről is az elhangzott szavak után.

(Ezt megjegyezni kívántuk azon több oldalról történt élénk tudakozódás és kíváncsiság folytán, melynek e miatt ki valánk téve Nem akarták ugyanis elhinni sokan, hogy a vendéglátó város nevében szóló helyettes polgármester a „házi gazda” jogával ennyire élni kívánt még ez esetben is, mi által abba a kinos és ferde helyzetbe hozta természetesen a magyar állam által nagy áldozatok árán fentartott magyar kir. erdészakadémia növendékeit tanulmányutjaikban állásánál fogva hivatalból vezető tanárt is, hogy kénytelen legyen Magyarhonban néhol még nem az állam hivatalos nyelvén is jelezni szerencsés megérkezésüket és céljukat, csakhogy megérthessék. Feltette ugyanis viszont mindenki a vendégek szónokáról is azt a figyelmet, hogy a milyen lesz a „Hozta isten”, olyan fog lenni és kell lennie a „Fogadj isten”-nek is az ő részokról.)*

Délután a kir. erdőfelügyelőséget keresték fel erdészeink, tájékozást szerezvén ott a helyi és vidéki erdőgazdasági állapotokról és viszonyokról.

Azután a szakadó eső daczára és miatt a fekete templomba mentek, Lassel ur rögtönzött kitűnő koncertjét meghallgatni s az ott őrzött temérdek műkincseket megtekinteni és megcsodálni.

Onnan a városi levéltárba tértek be, a városnak és a város körüli mesterséges erdősitéseknek domborművű látképét megsemlélni, a melyet a vezető tanárok és akkori növendékek már a budapesti ország kiállításán is nagy elismeréssel láttak volt.

Végül a „Nap”-nál lévő m. kir. állami közepkereskedelmi és ipariskola műhelyeit, gyűjteményeit és tantermeit látogatták meg, hol Orbán Ferencz igazgató és a műhelybeli munkánál jelenvolt művezető tanárok szolgáltak mindenről beható és érdekes

*) Szívesen elismerjük, hogy Brassó város tanácsa nagy előzékenységet s vendégszeretetet tanusított az erdész-ifjúsággal szemben a midőn vendégeivé fogadta őket. De ép oly határozottan kell rosszalunk, ha azt, mit a jobb kéz tesz, a balkéz elrontja, vagy más szóval, a vendégszeretnek csorba ütöttet az által, hogy a város képviselője németül fogadott egy magyar intézetet. Hát bizony ez nem udvarias. Bizony Brennerberg polgármester ur mindég magyarul fogadta a vendégeket, a mikor hivatalos fogadtatás volt. De ha hibázott a város tanácsa s megsértette ezzel az udvariasságot — bárelhiszszük, hogy ez nem volt szándéka — kétszeresen hibázott Soltz Gyula főerdőtanácsos akadémiai tanár ur, a ki a német üdvözlőletet németül viszonzotta. Engedjen meg nekünk Soltz ur annyit, hogy megjegyezzük, miszerint ezen tulságos udvariasság inkorrekt volt s az ő állásából kifolyólag megengedhetlen. Mint magánember megengedhet magának akárki, s így ő is ily passiót, de mint a magyar királyi főerdőtanácsos és magyar kir. erdészeti akadémiai tanár hivatalos minőségében s kiküldetésében Magyarország területén nem.

felvilágosítással és magyarázattal. Különösen feltűnik az egyik szaktanárnak — s talán a kor szellemére s nem annyira az erdész-akadémiára nézve is jellemző az — hogy ott mindent tömören (massiv) csinálnak, még a diófa asztalt is s nem pedig csak felületesen burkolják be szép lemezzel a haszontalan, csuf fát. . .

Az est a városi lövőerde helyiségeiben találták együtt a vendégeket, hol Jakobi helyettes polgármester ur előlülése mellett 50—60 teritékű pompás és izletes vacsora volt a városi zenekar remek zenéje mellett a mely méltó bámulatba ejtő az ország más-sik szögletéből idefáradt vendégeket s Rákóczy-indulójával irányt adott már előlöl kezdve az estély kedvének, melyen a toasztok szárnya keltek csakhamar.

Előbb a h. polgármester, később Zaminer, Schnell tanácsos és mások üdvözölték meleg és lelkes szavakban a híres akadémiáról jött kedves vendégeket, — csüggedhetetlen kitartásra buzdítván különösen Zaminer erdőmester a gyakorlati élet terére még csak ez év végén kilépő fiatal növendékeket, mivel ő tapasztalattól tudja és ismeri, mily nehéz nemcsak a kopár hegyoldalok beerdősítésénél reájok váró természeti nehézségek, de a gyakorlati élet sok más nehéz viszonyzata is.

Később Dück József, mint a helybeli városi (czimszerint „Sächsische”) lövész egyeslet elnöke üdvözölte szívből jött, igaz lelkesedéssel az ország távol vidékéről, a szív közeléből jött vendégeket, kikhez hasonlókat talán még gyakran, de kedvesebbeket még nem üdvözölt az egyeslet kelyiségeinek falai között. Örvend azért főleg, mert egygyel több alkalom ez is, miszerint hirül vigyék a vendégek és hirdessék az ország minden szögletében, miszerint hazánk ezen délkeleti félreeső szögletében is igaz hazaszeretettől dagadó honpolgárok tartják kezben és a célra szükség esetében hazánk jólétére elszüntő fegyvert.

A vendégek részéről előbb Soltz kir. főerdőtanácsos, később Kis Ernő növendék és Szécsy erdőtanácsos viszonzották a köszönet, hála és elismerés hangján e meleg érdeklődést és fogadtatást.

Volt még egy nagy kaliberű toaszt a brassói anyákért egyik fiatal részéről, melyet Fekete erdőtanácsos és tanár helyénvalónak és illendőnek talált köztetszés között rögtön kiterjeszteni a helybeli anyák lányaira is.

Végül Pildner F. fősztolgabíró a stilszerűen és izléssal diszitett lövőerde karzatáról találó jelmondatokat olvasva le, kihozta, hogy ő nemcsak azért rokonszenvez a vendégekkel, mert diák volt ő is valaha fiatal korában, hanem, mert hivatalos állásánál fogva az erdőügyekkel is sokszor van dolga, ugyannyira, hogy sokszor talán hajón is csiphetnék volna a közben és miatt őt a hatóságok, ha t. i. több haja lenne. És éppen azért üdvözlő ő is őket és élteti s kívánja szívből, hogy ez alkalom is egy igaz jele legyen annak, miszerint e hazának nemcsak kell, de van is egy valóban összetartó egységes nemzete, a mely — éppen azért — még szeretne tovább is együtt maradni s mulatni, habár az indulásra jelt adott is a tanári kar. Volt erre taps és öröm a fellekesült fiatalok részéről, a mit is azonban újból szükségesnek vélt az öreg Fekete a még hátralévő napokra való tekintetből kissé lehüteni és inteni óvatosan a fősztolgabíró, miszerint jövőre az erdők és hegyek távoli kopár s levágott részeiben is igyekezzék ép olyan gyorsan és jól felfedezni és meglátni a törvényellenesen legelő kecskéket, s pusztító embereket, mint a minő gyorsan és jól el tudta olvasni állítólagos rövid-látása daczára is a hazafias és vidám hangulatot keltő jelmondatokat a magas karzatról; akkor aztán bátran megnövelheti a haját is homlokán. A növendékeket pedig, hogy holnap is nap. De még az után is.

Tanügy.

A brassói róm. kath. főgymnasium nyilvános vizsgálatainak rendje az 1887—88-iki tanév végével.

Junius 15-én d. e. 8—12 az I. osztály hittan és földrajz; d. u. 2—6 az V., VI., VII. osztály latin és görög nyelv.

Jun. 16-án d. e. 8—12 a II. oszt. latin és magyar nyelv; d. u. 2—6 a III. oszt. latin, magyar, német nyelv.

Jun. 18-án d. e. 8—12 az I. oszt. latin, magyar nyelv; d. u. 2—6 az V., VI., VII. oszt. hittan, tört. bölcsészet.

Jun. 19-én d. e. 8—12 a II., IV. oszt. hittan, földrajz, történet; d. u. 2—6 a III., IV. oszt. szám- és mértan, physika.

Jun. 20-án d. e. 8—12 az V., VI., VII. osztály mathesis, physika; d. u. 2—6 a IV. oszt. magyar, latin, német.

Jun. 21-én 8—12 az I., II. oszt. szám- és mértan; d. u. 2—5 a IV., V., VI. oszt. természetrajz.

Jun. 22-én d. e. 8—12 az V., VI., VII., oszt. magyar, német; d. u. 2—4 a III. osztály hittan, történelem.

Jun. 25-én szóbeli érettségi vizsga.
Jun. 28-án délután 4 $\frac{1}{2}$ órakor zárünnepély és a jutalmak kiosztása.

Junius 29 én 7 $\frac{1}{2}$ órakor »Te Deum«, melynek végével a bizonyítványok és a tanodai értesítők kiosztatnak.

A vizsgákra és a zárünnepélyre a t. cz. szülők és a tanintézet barátai tisztelettel meghívotnak.
A jövő tanév szept. 1-én veszi kezdetét.
Brassó, 1888. junius hó 9-én.

Az igazgatóság.

Püspöki látogatás.

(Vége.)

A hosszan tartó éljenzés szüntével a főpásztor ur szíveket megnyerő igazi magyaros ékes beszéddel köszöntö meg a szíves fogadást. Mintha maga is érezte volna, hogy oly földön áll, mely soha sem volt jobbagy-föld, hanem hajdan katona-nép szabad birtoka; oly nép éljenzi megjelenését, mely soha sem fogadta az ellenséget kaláccsal, mint azok, kik e nép nyakára ütek, mit igen helyesen jelzett meg Orbán Balázs országgyűlési beszédében.

A menet harang- és zeneszó alatt ért a papi kapuig, hol nagy néptömeg élén a lelkész fogadta s üdvözölte a püspök urat és kíséretét:

»Méltóságos püspök ur, szeretett főpásztorunk! Isten hozta Hétfalu vidékére, szép magyar hazánk délkeleti véghatárára. Isten hozta körünkbe, a hétfalusi nép keblébe és itt első sorban Bácsfaluba, a tiszai evangélikus egyházkerület egyik új hitközségébe. Mi mindnyájan várva-vártuk az öröndes alkalmat, hogy láthassuk, üdvözölhessük méltóságodat, kinek melengető szárnyai alá menekülhettünk hosszú-hosszu küzdelem után.

Méltóságod nem jött idegen földre, nem jött idegen néphez. Egy a hazánk, egy a hitünk, egy a nyelvünk. Az isteni gondviselés méltóságodat szemelte ki, hogy magyar hazánk két szelét szeretetben összekapcsolja és nemzeti fennállásunkat erősebbé tegye, miért is fogadja mindnyájunk forró háláját, hódoló tiszteletét. Tekintse úgy népünket, mint sajátját, egyházunkat, mint saját veteményes kertjét. Méltóztassék részt venni örömlünkben, mely nem tettett, hanem tiszta szívből jövő.

Mi szegények vagyunk, azzá tett szomorú, küzdelemteljes multunk; — szíves látogatásáért nem adhatunk egyebet azon ígéretünkkel, hogy a mai örömlünnep emléke nem fog soha elünni szívből.

Adja az egek ura, hogy mai látogatása ne legyen az utolsó! miért is kívánom s kívánják kedves hűveim, hogy a Mindenható áldja meg szeretett főpásztorunkat még több boldog évekkkel!

A főpásztor ur mege szavai, meleg szívekre találtak, mire a csinos öltözötű csángó leányok, virág-bokrétákkal halmozták el a jóhangulatban megérkezett vendégeket.

A harangok ujra megszólaltak, a koszorúkkal és fenyőfákkal ékesített templom köznap daczára zsúfolásig megtelt.

Méltóságos Czékus István püspök ur, Farbak József egyházkerületi főjegyző, Moór Gyula főesperes, Rombauer Emil egyházmegei felügyelő, Gödri János bácsfalusi egyházfelügyelő s Kiss Árpád csernátfalusi lelkész, négyfalusi dékan, urak az oltár előtt elhelyezett asztal körül foglaltak helyet.

Hétfaluban igen szép régi szokás az, hogy ily ünnepélyes alkalmakkor mindenik felekezett együtt örvend, együtt ünnepel, mert ha valahol, itt elszigetelve a magyar nemzettesttől, ugyan érzi minden magyar az összetartás szükségét. E körülmény magyarázza meg, hogy a csángó nép mindég kormányparti képviselőt választott, mert jól tudja, hogy a kormány támogatására szüksége van és lesz.

Az orgona zendültével száz meg száz ajak énekelte a bús éneket:

»Uram jószágodban,
Hatalmasságodban
Bízzán, nem félek.
Van ugyan fájdalom,
De te vagy oltalmam,
Nyugodtan élek.
Istenem! te vagy nekem
Mind örökké reménységem,
Erős segítségem.«

A hétfalusi magyar nagyon szereti a keserves nótát. Még a pap prédikációja is keserves volt. Hogy is ne lett volna, midőn az élet szenvedéseiről és küzdelmeiről van szó!

Prédikáció után kátékizációt tartott a lelkész a nagyobb ifjúsággal, mely nagy számban volt jelen s örömmel felelt a püspök ur kérdéseire.

Az istentisztelet fénypontja azon jelenet volt, midőn a püspök ur a főjegyző- és főesperessel az oltár elé lépve, megható beszédet tartott s áldását adta a gyülekezetre.

Ezután következett a látogatási jegyzőkönyv felolvasása, mely nem kis bajt okozott a papoknak. Dicséretére legyen mondván a bácsfalusi gyülekezetnek, már rég elűtötte az óra a 12-öt, mégis mindenki helyén maradt, de haza menve volt is mit mondani a hallottakból.

Hát a közebedről mit írjak? Mátyás királynak elég volt hat tojás, de mióta a pohárköszöntések diaváha jöttek: ugyancsak fő a feje a papnének. Hátha még azok a derék hazafiak is asztalhoz ültek volna, kiknek képei a papi ház falait díszítik! Hiszem, hogy a püspök ur szívesen engedte volna az első helyet Jókainénak; a főjegyző poharat köszöntött volna Árpádra, az egyházmegei felügyelő Kossuthra, Damokos jegyző Lutherre, a főesperes Kálvinra, Kiss Árpád dékan egy olyan miniszterre, ki három bácsfalusi tanítót teljes ellátásban részesített, a pap Koós Ferenczre, a

kis csángók öreg atyjára. Egyik tüzes vérű barátom azt állítja, mintha hallotta volna Széchenyi szavát: »a magyar nem volt, hanem lesz!« Miért is tűnnek oly gyorsan el az ily kedves órák, visszahozhatatlanul örökre!

Délután vallásvizsgájuk volt az iskolának. Azután megsemlélte a püspök ur az egyházi épületeket, iskolákat, temetőt, megdicsért a jót, de a hiányok sem kerültek el figyelmét s szíveskedett jó tanácsot osztogatni. A fáradhatatlan főjegyző ur által a templomban megirt jegyzőkönyv számos hívő jelenlétében este felolvasatott és aláíratott.

Másnap reggel áldást kívánva, bucsúztak szeretett vendégeink az összegyűlt nép éljenzése és harangszó közben s hatlovas fogattal távoztak Türkös községébe. *)

Tömösi.

Küküllőmegyék rovata.

— Templom-alapkölteteli ünnep Segesvárt. —

Segesvár, 1888. junius 9.**)

A segesvári református egyházközség az utóbbi három év kitartó munkája után odáig jutott, hogy a mai napon örömlünnepet ühett. Ma tette le az Alpár Ignác budapesti műépítész által készített terv szerint építés alatt álló templomának alapkövét. Daczára a délelőtti szakadó esőnek: 11 órakor, midőn az ünnep kezdetét tarackdörgések hirdették, már diszes közönség volt együtt a csak most vásárolt papi lakban. S mikor az építészeti bizottság védelnöke, gróf Bethlen Gábor ur ő méltósága az építészeti bizottság tagjaival megérkezett: Solymosi István egyházmegei esperes a diszes közönség s a presbiterium nevében üdvözölte egyházmegei egyházközségünknek ezen kimagasló alakját s kérte fel, hogy az alapköltetelnél, mint elnök közreműködjék. A menet szép rendben, tarackdörgések között s a Rákóczy-induló mellett vonult a helyszínére, hová az alapkö leteendő volt.

Az ünnepélyt a helybeli magyar dalárda szabotossággal előadott Hymnusa nyitotta meg, mely után Solymosi István egyházmegei esperes mondott megható imát, áldást kérvén a szent munkára, a felséges királyi házra, annak minden tagjára s a kicsiny, de munkás és tevékeny segesvári gyülekezetre.

Ezután következett az egyházközség történetének felolvasása, melyet Balás Imre lelkész nagy szorgalommal és ügyességgel állított össze s mely az egyházközség tisztviselői s jelenlévő tagjai aláírásával ellátva, az alapkö üregébe behelyeztetett.

Az építészeti műszaki felügyelője, Lattenberg Lajos, ki e tisztelet nagy szakértemmel s mondhatni, még nagyobb szorgalommal, minden díj nélkül viseli, az okmányt az üregbe elhelyezvén, gróf Bethlen Gábor ő méltóságát felkérte a kalapácsütés megtételére.

A gróf főispán ur a következő szavak mellett tette meg a kalapács ütéseket: »Hirdesse ezen templom Magyarországnak, felséges urunk, apostoli királyunknak és az egész uralkodó háznak boldogságát, dicsőségét!«

Utána következtek: Solymosi István esperes, ki a bibliából vett találó idézettel kérte az áldást, ez istennek tetsző szent munkára, az atyának, a fiúnak és szentlélek istennek nevében.]

Ezután következett a kalapácsütések és a jelmondatok hosszú sora, melyek közül kiemeljük még a következőket:

Horváth László gondnok: »Hirdesse ezen templom az erdélyi evangélikus egyházkerületnek, annak püspökének és előjáróinak szeretetét, nemes törekvését.«

Balás Imre lelkész: »E hajlék legyen a családi, társadalmi, nemzeti, sőt általában az egész emberi élet üdvének, valódi boldogságának előmozdítója.«

Szoboszlai Károly alispán: »Virágozzék az egész evangélikus magyar egyház istennek, nemzetnek és a királynak dicsőségére.«

Somogyi István megei főjegyző: »Ez istennek szentelendő templom legyen erős vára a vallásosság, a közműveltségnek és a közérköcsiségnek.«

Benedek Mihály egyházközségi jegyző: »Hirdesse ezen egyház a békét, a szeretetet és a reménységet, az egész emberiség boldogítására.«

Máthé Albert kir. aljárásbíró: »Legyen e templom minden keresztyén felekezetek hívőinek vigasztaló menhelye.«

Gödri Sándor kir. aljárásbíró: »Legyen e templom, miként Jézus kívánta: Imádságnak háza.«

Az ünnepélyt a dalárda hangulatteljes és az alkalomhoz méltó éneke zárta be.

Hosszas ideig tartott, míg a szép számmal összegyűlt s Segesvár magyar társadalmi életének csaknem minden tagját magában foglaló közönség e helyet, hol egy istennek tetsző jó munkánál volt jelen, elhagyhatta.

A nap és ünnep alkalmából, Horváth László, egyházközségünknek páratlan buzgósa gondnoka, d. u. 1 órakor fényes ebédet adott, a melyen a főgondnok gróf Bethlen Gábor az egyházközség presbiteriumával és az építészeti bizottság tagjaival megjelent.

E valóban magyar kálvinista védszeretettel nyújtott lakomán a felköszöntőkben, a mint az már magától érthető, hiány nem volt. Gróf Bethlen Gábor ur ő méltósága lelkes felköszöntőben az erdélyi reformátusok fáradhatatlan buzgalma püspökeért. Szász Domokos urért, üritett poharat, Horváth László gróf Bethlen Gábor ur ő méltóságát, mint az egyházközség főgondnokát éltette. Gróf Bethlen Gábor az egyházközség gondnokáért, Horváth László kir. tanfelügyelőért

*) Ezen közlemény kissé elkésve érkezett s csak tekintettel írójára, mint munkatársunkra, közöljük, jövőre azonban ily elkészt közleményeket nem közölhetünk. Szerh.

**) Ezen közlemény már lapunk mult számára ki volt szedve, tárgyhalmaz miatt ki kellett maradnia. Szerh.

üritett poharat, kinek ez új egyházközség életében soha el nem muló érdemei vannak.

A kedélyes és minden ízében magyaros lakoma csaknem az esti órákig tartott.

s. e.

Helyi és vidéki hírek.

Kinevezés. Főispán ur ő méltósága kinevezte Tompa István végzett jogászt közigazgatási gyakoronkká. Vármegyei tisztikarunk szép tehetségű s képzettségű, vasszorgalmu tagot nyer benne, ki bizonyára csak disze lesz tisztikarunknak. Az új közigazgatási gyakoronok ez idő szerint a hétfalusi főszolgabíró mellé van beosztva.

Hűtlen lett a tegnapi nap Medardushoz. Kivételesen szép, meleg nap volt, de azért a fellegek csakszállingóztak előre-hátra. De csoportosulni nem tudtak. Örült is ennek mindenki!

Négyezer pár csizmát vállalt ismét a helybeli csizmadia egy hattagu konzorciuma egy bolgár hadsereg-szállítótól.

Az erdélyi evangélikus egyházkerület és az E. M. K. E. igazgató-választmánya között eddig fennállott és egy év óta függőben volt differenciák végre kiegyenlítették. Tegyük utána: Hála a magyarok istennek! Most már ismét teljes összhangban működhetik e két hatalmas erkölcsi testület: baza, nemzet és egyház javára.

Majális. A brassói iparos ifjak egylete a katonai zenekar közreműködésével f. hó 17-én, vasárnap, a Pap-kutjánál tartja szokott évi majálisát, mely más-kép iparos-majálisnak is nevezhető. Rendjén is van ez így! Manapság mikor a társadalom minden osztálya külön mulatságot is rendez magának, miért ne tegyék — az együttesen kívül — derék, szorgalmas iparosaink is! A kedélyesnek ígérkező majális ajánljuk a közönség jóakró figyelmébe.

Hiba csuszott be lapunk mult számának erdész-vendégeink czímű hírébe, oda ugyanis, hol a fogadtatásról lévén szó, az állott, hogy Scholz Gyula ur magáról felelt. Fájdalom, ez nem történt. De a hiba megtörtént s p. ugy, hogy a szedő s korrektor nem hihetvén, hogy a főerdő-anácsos ur németül felelt, a német helyett magyarul tettek s hagytak a szövegben. Pedig német volt az! Elég rosszul volt!

Szerenáde. Utólag közlik velünk, hogy Czékus István püspöknek, Hosszúfaluban való időzésekor, f. hó 4 én este a tanító dalkör szerenádott adott.

Agyonlőtt csempész. A ó-sánczi szoros csütörtökön éjjel, a határszálon is ritkán előforduló véres jelenetnek színhelye volt. Éjjel 12 óra tájban, koromsötétben a czirkáló pénzügyőrök egyike több férfialakot pillant meg, jól megrakott lovaikkal, Románia felől jöve. Megteszi a szabályszerű felszólítást, de a másik perczen már közvetlen közelében érez őt-hat embert, a kik hatalmas karókat emelnek feléje. Még volt annyi ideje, hogy fegyverével fogja fel a sűrűn hulló ütéseket, melyek ha őt érik, bizonyára halálos kimenetelűek leendének, mert a fegyveren is erős betorpadásokat okoztak. — Szerencsére sipja szájában volt, melylyel a csempészek észrevételekor jelt akart adni társának. Nem vesztvén el lélekjelenetét, megfujta a sipot s csakhamar meg is jelent társa, de épen a 12-ik órában, mert ekkor a támadók egyike már fegyverét is megragadta a körülfogott pénzügyőrnek s így ez önvédteül állott ott, kitéve az orvtámadók düdének. — A háromszoros felszólításnak a gazemberek nem engedvén, a segítségül jött pénzügyőr fegyverét használta, — a mire feltétlenül köteles is volt. — A másik pillanatban a támadók egyike holtan rogyott össze: Parea George, tatangi oláh volt, a többiek megfutamodtak, ott hagyva lovaikat a becsempészni akart bórókkal s gyapjuval. A vizsgálat ez ügyben foly. — Szegény pénzügyőrnek könnyen életébe kerülhetett volna köteleltségérzete! Valóban a legmostohább sors az, mely pénzügy- s csendőreink osztályrésze, kik súlyos s veszélyes szolgálatukért jobb díjazást is megérdemelnének!

Táviratok.

Budapest, junius 13. (Eredeti távirat.) A magyar delegáció hadügyi albizottságában a hadügyér kijelenti, hogy új szervezések nem szándékoltnak, hanem csupán a mozgósítás esetére czélba vett alakítások készítettnek elő; a keretek felállítása által csakis arról van szó, hogy a jelenlegi viszonyok számbavétenessnek és hogy a papiron már korábban meglévő rendszabályok a gyakorlatba is átvitessenek, vagyis a hadsereg gyorsabb működésre képessé tétessék. Némely kiadások azért irányoztatnak elő a rendesek közt, ámbár rendkívüliekhez tartoznak, mert senkisé ismeri az 1889. végén esetleg fennálló viszonyokat. A lovasság szaporításáról nincs szó. A mozgósítás szükség esetén minden pillanatban végre hajtható új intézkedések nélkül is. A hadsereg fejlesztése azonban mindig újabb köteleltségeket ró a hadügyi kormányzatra.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

Szám 6675.—1888.

Hirdetmény.

A közjellel felruházott brassói polgári kórházban a betegek élelmezése folyó évi július hó 1-étől kezdve másfél évi tartamra, azaz 1889. évi december hó 31-éig a legkevesebbet kérőnek ajánlati uton kiadandó.

Ezen vállalkozásra pályázni szándékozók tartoznak a kellő béléssel ellátott és lepecsételt ajánlataikat folyó évi június hó 22-én délutáni 6 óráig a polgármesteri hivatalnál benyújtani.

Az ajánlatokhoz egy 100 frtnyi biztosíték készpénzben vagy a helybeli pénzintézetek betéti könyvecskéiben, vagy pedig óvadékképes értékpapírokban melléklendő és tartalmazniuk kell az ajánlatoknak azon nyilatkozatot, hogy pályázók előtt az ajánlati feltételek ismeretese és hogy ezen feltételeknek magukat alávetik.

Az ajánlati feltételek alóli városi tanácsnál Schnell Alfred városi tanácsos hivatalhelyiségében naponta délelőtti 9—12 óráig betekinthetők.

Brassó, 1888. évi június hó 12-én.
(223) 1—3 **A városi tanács.**

Szám 2651.—1888. telekkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A brassói kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság — közhirrre teszi, hogy Papp György végrehajtónak Buna István és neje végrehajtást szenvedők elleni ... frt ... kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék (a hosszufalusi kir. járásbíró-ság) területén lévő Zajzon község határán fekvő, a zajzoni 162. számú telekjegyző-könyvben 430 $\frac{1}{2}$, 652 $\frac{1}{3}$, 937, 940, 972, 1041, 1174, 1628, 1629, 2063, 2066 $\frac{1}{4}$, 3578, 3696, 4074. helyrajzi számok alatt foglalt fekvőkre az 1881. évi LX. törvény-cikk 166. §-a értelmében a brassói te-

metkezési társulat érdekében is az árverést 791 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fenti ingatlanok az 1888. évi június hó 30-ik napján délelőtti 9 órakor Zajzon községében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át — vagyis 79 forint 10 kr.-t — készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvény-cikk 42-dik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cikk 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű eismervényt átszolgáltatni.

Brassó, 1888. márczius hó 21.

A kir. törvényszék telekkönyvi hatósága.
Kovács, egyesbíró.

**Legujabb
nyári szöveteket**
valódi gyapjuból

szétküld utánvét mellett legolcsóbban szabott árak mellett, a szolidnak s jónak általán ismert

SIEGEL J. W.

posztógyári raktára
Brünnben.

A szabómester urak, kik mintakártyámat nem ismerik s vevőközönségük körét rendkívül finom szövetek feldolgozása által akarják terjeszteni, szíveskedjenek egy levelező lapon bizalommal hozzám fordulni.

Nevezeték ingyen és bérmentve kapják legujabb mintakártyámat. 10 25

MOLNÁR ZS.

ajánlja a nagyérdemű városi és vidéki közönségnek gazdag rak-tárát kész

gyermek-, nő- s férficzipőkben,

valamint minden e szakba vágó munkákban. — Rendelésre lehető legrövidebb idő alatt készülnek el a legelegánsabb czipők, csizmák stb.

Ugyanitt dus választék van férfikalapokban.

Kitűnő munka s olcsó árak mellett igyekszik a n. érd. közönség minden igényeit kielégíteni.

Szíves támogatást kér

kiváló tisztelettel

Biró Gyula,
üzletvezető.

Bécs, 1873. Érdem-érem.	Páris, 1867. Bronz érem.	London, 1878. Disz-oklevél
----------------------------	-----------------------------	-------------------------------

CSIK JÓZSEF
es. és kir. kizárólag szab. első szerémi
Portland cement- s vizhatlan mészgárr

Budapest, 1885.
Nagy disz oklevél.

03 10 - 30

Beocsinban.
Központi iroda és raktár: Budapest V., Rudolf-rakpart 8.
ajánlja a t. építész és építőmester urak, építkezési vállalatok, földbirtokosok, községi és egyházi előljáróságok, valamint a n. é. építő közönség becses figyelmébe saját gyártmányu
Portland cement és vizhatlan meszt,
melyek mindenkor egyenlő jó minőségben szállítanak.
Arjegyzék s magyarázat kívánatra készséggel megküldetik.

Kecskemét, 1872. Ezüst érem.	Ujvidék, 1875. Arany érem.	Szeged, 1878. Érdem-érem.	Trieszt, 1882. Arany érem.
---------------------------------	-------------------------------	------------------------------	-------------------------------

Építőasztalosság.

Bútorgyár.

LASKAI

ADOLF

butorgyára, építőasztalossága és gőzfűrésze

BRASSÓBAN, Nagy-utca 526. szám alatt,

Minthogy butorgyáram már mintegy három év óta forgalomban van, raktáron van nálam a legkülönbébb bútor, a legegyszerűbbtől a legfinomabb s elegánsabbig, beleszámítva a ritkaságokat is. — Gyártmányaim kiválóan a fának szárítókamrámban való gondos präparálása, a legfinomabb kötszerek (enyvek) használata, a kárpitozásnál az elismert legjobb anyag felhasználása s végre az összes munkák lelkiismeretes elkészítése, megbízható s a kor kívánalmainak megfelelő, képzett segédszemélyzet által tűnnek ki.

Gyártmányaimnál az egyes farészek szakadásai, repedései vagy elválásai, vagy a fagon elváltozása, vagy pedig szúrágás nem fordul elő, a miért annál inkább kezességet vállalok, minthogy butoraim összes alkatrészei gyáramban készülnek.

Habár az általam magánosoknak, mint saját készítményeimet eladott butoraim, valamint az 1886. augusztus havában a Vigadóban rendezett butorkiállítás eléggé bizonyították gyáram versenyképességét és reális kezelését, mindazonáltal szükségesnek vélem, e helyen butoraim jelzett előnyeire kiválóan figyelmeztetni, mert a n. é. közönség házról-házra vándorló egyének által épen az utóbbi időben gyakran vezettetik félre olcsó, de rossz bécsi és budapesti butorok magasztalásával.

Kétségtelen, hogy van kitűnő bécsi és budapesti butor, t. i. a hires bécsi és budapesti gyárak saját készítményei, melyekben csak lelkiismeretes előkészített, elsőrangú anyag dolgoztatik fel a legpontosabban; — ámde ezen gyártmányok, melyeknél a hírnév is velefizettetik, Bécsben és Budapesten helyben is oly árban állanak, hogy idehozatásuk lehetetlen.

A rendes bécsi és budapesti áruk ellenben rendszeren oly készítőktől erednek, kik az első legjobb s bizonyára legolcsóbb anyagot nagy költséggel eszközölhető gondos előkészítése nélkül. Minthogy az árunak tetszetős alakja van, a fának vagy kötanyagnak hiányai ellenben épen nem, a kárpitos-munka hiánya pedig a fagon teljes megrongálás nélkül fel nem fedezhetők, a vásárlásnál a később mutatózó hiányok a legnagyobb figyelem mellett sem vehetők észre és így a vevő ugyan olcsó, de rossz, tarthatatlan butort vásárol.

Ilyenmő olcsó áru azonban nagyon is drága, mert a butor — nem mint ruhanemű — divatnak alávetve nem lévén, rendszeren egész emberéletre szereztetik be.

A butorgyártáson kívül építőasztalossággal is foglalkozom, melynél ép oly kiváló gondot fordítok kizárólag jó, műszakilag szárított anyagra, mint gondos, a kor igényeinek megfelelő kivitelre. Nagy-utca 526. szám alatt lévő butorraktáromban ajtók és ablakok kellő számban állnak rendelkezésre. — Ezenkívül elvállalok gőzfűrészemben való felvágatásra mindennemű fát, valamint vásárlók is mindennemű műfatönmöket.

Midőn ennél fogva telepemet s raktáromat a nagyérdemű közönség jóakaró figyelmébe ajánlanám, vagyok kiváló tisztelettel

LASKAI ADOLF.

Mindenféle fanemek bevásárlása.

Brassó, ALEXI könyvnyomdája.